

דברי הכפר

אל תצטערו על הלב
שנתתם לאדם הלא נכון.
תודו לו על זה שהוא
לימד אתכם לא לעשות
את הטעות הזו שוב.

"הכוח שבין המילים"

גיליון מס. 2933 * ד תמוז תשפ"ו * 19 ביוני 2026
כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

דיוויד הוקני

דיוויד הוקני, הצייר עם המשקפיים הצהובים, הסוודר הירוק, העניבה האדומה, הבלונד המחומצן והשביל בצד בגרסתו הצעירה - או עם כובע הקסקט מעל פריזורה אפורה בגרסתו המבוגרת והלא־פחות מגניבה. לפעמים עם סיגריה. בכל גיל. האייקון של עולם האמנות מת בשבוע שעבר בגיל 88, והעולם כעת יהיה צבעוני פחות. האומן שהביא הרבה אור לעולמנו. הלך בשביל האור עד לקצהו ונעלם אל תוך האור.

דיוויד הוקני, כאשר הלך לעולמו, הוא כבר היה גם אחד האומנים החשובים במאה העשרים ואחד. אין לי דבר לומר על דיוויד הוקני ואני, פרט לכך שציירתי אותו לפני שלוש שנים בעפרונות צבעוניים הוגה ב"ספלאש הגדול".

(תמיד חשבתי שהספלאש הגדול הוא סוג של מחווה של הוקני ל"נוף ונפילת איקרוס" של ברויגל בזום אין לספלאש שאיקרוס עשה שם במרחק).
לזכרו הנהדר

חיית הכאב

ציורים שחלמתי בזמן ההקרנות

התערוכה "חיית הכאב" שהוצגה בגלריה במחניים ועוררה הרבה עניין, עוברת כעת ל"לב הקיבוץ". אני מודה שלא צפיתי לכך שאנשים יגיעו גם מירושלים והעוטף כדי לצפות בתערוכה.

אני מוסיף את הדברים המדויקים שכתבה **אורית פראג** מדפנה: "התערוכה של דודו פלמה בגלריה במחניים מפלחת את הלב והקרביים ומובילה את המבקרים אל תוך שדה שאיננו מעיזים לפסוע בו. השדה שבין החיים ובין אימת סופיותם. אבל דודו, בפתיחות יוצאת הדופן שבו ובאומץ שהוא פוסע עימו כל חייו מזמין אותנו להיות שם איתו. אלו מרחבי הגבול המוסריים, האנושיים, והפסיעות הן על קצות ההגדרות, ההופכות כל גדר וכל כאב לחלל של התבוננות".

הפתיחה תהיה בשבת 27.6 בשעה 11:00 ב"לב הקיבוץ" רוני וגנר תשיר ויהיה גם כיבוד.

הציבור מוזמן בחום

פינת הקריקטורה השבועית: סליחה תזכיר לי מי אתה?

• הנסיעה ללונדון – המשך.

איפה שהוא באחורי המוח שלי הייתי מודעת לכך שיש קבוצת כדורגל בשם "ארסנל". לא היה לי מושג שהיא שייכת לאמירויות (FLY WMIRATES) ולא ידעתי שארסנל הזאת, שבלונדון, עלתה לשלב הגמר של אליפות אירופה. ידעתי גם שמשחק הגמר יתקיים בבודפשט, ומכיוון שנסענו ללונדון ולא לבודפשט לא הוטרדנו יותר מידי. רמז ראשון לעצמת האירוע קבלנו אחרי שניסינו לקבוע פגישה עם משפחתו של אריה. המועד שהתאים להם היה בשבת בצהריים. כשהרגשנו שכנראה לא נספיק להגיע, שאלנו אם אפשר לבוא לקראת הערב. המארכת מאד התנצלה, אבל הסבירה שבשעה חמש יהיה המשחק, ולכן, לפחות כל הגברים ישבו מול הטלוויזיה. הפגישה התבטלה...

רמז נוסף קבלנו בתור לעלייה למטוס בנתב"ג. כעשרה צעירים ישראליים, לבושים חולצות T בצבע אדום, ועליהן כתוב "FLY EMIRATES" עלו למטוס בשירים וקריאות עידוד לקבוצה שלהם. לשאלתי אם הם נוסעים למשחק, הם ענו שכן. "אבל המשחק הוא בבודפשט" הוספתי. כן, אנחנו יודעים, אבל בלונדון באצטדיון של ארסנל (האצטדיון של חברת התעופה EMITATES) יתכנסו עשרות אלפי צופים ויצפו במשחק שיוקרן על גבי מסכי טלוויזיה ענקיים ("בשביל זה קונים כרטיס יקר, ונוסעים ללונדון?" שאלתי את עצמי). את בן הדוד של אריה אי אפשר היה לפגוש עד יום ראשון בערב, כי הוא נסע לבודפשט. בשבת, כל הפאבים בכל מקום היו מלאים עד אפס מקום באוהדים משולהבים, רוויי בירה ששרים בקולות רמים שירי אהדה לארסנל. ליד המלון שלנו ישבו אנשים ליד שולחנות עץ בחוץ ובלי שיהיה מסך לפניהם, היו מרותקים ומשולהבים. אשה אחת, שכנראה כבר שתתה הרבה בירה, שאלה אותי באיזו קבוצה אני תומכת, עניתי לה שאני מתעניינת בכדורסל, ושהקבוצה שלי היא מכבי תל-אביב. היא התרגשה מאד וספרה לי שבקרה בישראל, באילת.

שחררנו את הבנות והנכדים לחפש להם מקום בו יוכלו לשבת (הילדים בחולצות FLY EMIRATES), ונכנסנו למסעדה קטנה לאכול פיש אנד צ'יפס. המסעדה הייתה כמעט ריקה. מנהל המשמרת צפה בטלפון במהלך המשחק, הבעלים ישב לא רחוק מאתנו וצפה במשחק שהיה משודר בטורקית ...

ארסנל הפסידה, אבל אוהדיה היו מבסוטים מעצם המעמד, ובמשך 24 שעות לא הפסיקו לצעוד ברחבי לונדון בחולצות FLY... (לעומת זאת בפריז, העיר של קבוצת סן ז'רמן שניצחה, האוהדים "שרפו את המועדון" ואת חצי העיר).

• דרישות שלום

חלק גדול מזמננו בלונדון בילינו עם משפחתה של גלי פרנקלין - בולטר, שעזרה לנו בכל מה שיכלה, ובמה שלמדה בשנים שהיא מכירה כל סימטה בלונדון. שמחנו מאד לגלות שהבת, מיה, שסיימה את לימודיה עכשיו, רשומה למכינה קדם-צבאית בקיבוץ דורות.

דרישת שלום נוספת אנו מביאים ממי שהיה חבר כפר הנשיא שנים רבות מגרעין ה', ג'ואי אנגלסברג (אחיו של נורמן ז"ל, האבא של בועז ונמרוד, והדוד של אמירה, מיכל וישי). דרישת השלום הזאת מגיעה מעיירה קטנה לא הרחק מגבולה של ווילס. החוויה של שהייה של כמה ימים בצפון החקלאי של אנגליה, והארוח של ג'ואי ובת זוגו, נורמה, היו תענוג ממש.

גם ג'ואי וגם גלי מתכוונים להגיע ארצה על מנת להשתתף בבחירות. אני מזמינה את כל קוראינו בחו"ל, ואת אלה שיש להם חברים וקרובים בחו"ל לבקש מהם להגיע לבחירות ולהצביע.

עוד פרק על לונדון ועל טיסות בימים אלה בשבוע הבא.

• עברית של שבת? עברית מודרנית?

את הקטע הבא העתקתי מהעיתון. לא שיניתי בו מילה אחת, כל מילה ומילה הועתקו מן המקור:

"...את רואה ברשת, שהרבה אנשים רוצים לקחת חלק בתופעה הזאת, יש הייפ, נוצר 'פומו', זה מייצר טראפיק משמעותי, ויוצרי תוכן רוצים להיות חלק מההייפ..."

(מתוך כתבה על רשת "אושר עד" במוסף דה מרקר של עיתון "הארץ").

אתם הבנתם את זה?

שבת שלום

תמר וולפין

פִּינֶת הַהֶנְצָחָה / דוד אלמן

זֶהֱי זְכָרָם בָּרוּךְ

איריין שיין ז"ל - (5/8/2012 - 21/4/1925)

איריין נולדה בלונדון שבאנגליה. מלונדון עברה ללידס והצטרפה ל"הבונים".
היא הגיעה להכשרת "שמריהו" ולבסוף לכפר הנשיא.
איריין ממייסדות הקיבוץ, הייתה תופרת מוכשרת במיוחד. ניהלה את מתפרת
הילדים. הייתה גם צירת מוכשרת שיצירותיה הוצגו במוזאון לאמנות בחיפה.
בקיצור - גם איריין השאירה חותם רציני בהיסטוריה של כפר הנשיא.

<https://khbbm1.wixsite.com/2012-03>

הביא דוד אלמן - פניות כלשהם הפנו אלי - רק לא בטלפון (בעיית שמיעה)

מתוך הספר החדש של אשר קרביץ 'רצח בחצר'

'החיים הם מתנה בלי פתק החלפה,
אם יש טיפה מזל אז זאת תקופה יפה.
סיימו את הסדרה - כאילו אין מחר,
הוויי-פיי בגן עדן איננו מחובר!
צאו אל חיק הטבע כי הסוף הוא בארון,
נגנו את החיים עד האקורד האחרון!'

התקבל ע"י גדי עמית

מזל טוב ושפע ברכות

בת נולדה ליסמין ופאבל פורטנוי
אחות למאיה ומיכל

אנו מאחלים לכל המשפחה המורחבת
שתצלו אותה

באשר, הנאה, נחת והרבה אהבה

שיר

הזמר הוציא את שיר הגאווה "דם זה לא מים", המבוסס על סיפור היציאה מהארון של בנו, וגל יבצע אותו לראשונה על במת מצעד הגאווה.
"השיר פונה באופן ישיר להורים וקורא להם לחבק, לאהוב ולקבל את הילדים שלהם בדיוק כפי שהם"
הזמר הים-תיכוני הוותיק תמיר גל שחרר שיר גאווה ראשון. הסינגל החדש, "דם זה לא מים", יוצא לכבוד פתיחת אירועי חודש הגאווה ונכתב בהשראת סיפור היציאה מהארון של בנו הבכור, בן.

בשנים האחרונות דיבר גלויות גל בראיונות בתקשורת על הרגע שבו שיתף אותו בנו בנטייתו המינית, ועל תהליך קבלתו. כעת הוא בוחר לתרגם את המילים והתובנות שאמר לאורך השנים ליצירה מוזיקלית, המביאה אל קדמת הבמה את נקודת המבט ההורית.

השיר נכתב והולחן על ידי שמעון דיין. "הוא נולד כדי להעביר מסר חברתי וחושב לעם ישראל". "השיר פונה באופן ישיר להורים וקורא להם לחבק, לאהוב ולקבל את הילדים שלהם בדיוק כפי שהם, ללא תנאים ומבלי לתת למוסכמות חברתיות לפגוע בקשר המשפחתי".

"דם זה לא מים"

מילים ולחן: שמעון דיין

הידיים רועדות המבט כבר נשבר
לוחש לי בכאב "לא יכול להגיד לך"
יד על כתף הלב שלי נפתח
ועונה בשקט "הכול טוב, אני איתך"

אלוקים לא טועה בנשמות
הטעות היא בעיניים שלנו
שמסרבות לראות

הקשיבו לי
דם זה לא מים
וילד לא הופך לזר
כשהאמת חותכת בעיניים
הקשיבו לי
חבקו אותך
תאמרו להם שהם כמו כולם
בלי תנאים, בלי בושה
רק אהבה

אל תוך הלילה שתיקה כבדה
משהו בך מתכנס אל תוך הסוד
מחפש את התשובות במבט שלך
המרחק בינינו מסרב לעמוד

אלוקים לא טועה בנשמות
הטעות היא בעיניים שלנו
שמסרבות לראות
הקשיבו לי
דם זה לא מים
וילד לא הופך לזר
כשהאמת חותכת בעיניים
הקשיבו לי
חבקו אותך
תאמרו להם שהם כמו כולם
בלי תנאים בלי בושה
רק אהבה

25.6 עמרי ג'קסון

סיפור לשבת

אמא מתגעגעת

פסיכולוגיה בגובה העיניים - ברק סבר

אמי למדה להשתמש בשיחות וידאו בגיל 76 ...
וחשבתי שזה בגלל שהיא רצתה "להפוך את עצמה למודרנית".

אני זוכר שהיא טעתה בכל דבר.
לפעמים היא הייתה מתקשרת אליי בטעות ...
פעמים אחרות היא הייתה משאירה את המצלמה מכוונת לתקרה ...
והיא תמיד שאלה אותי את אותו הדבר: "אתה שומע אותי עכשיו, בני?"
הייתי חסר סבלנות. הייתי אומר, "אמא, כבר הסברתי את זה אלף פעמים".
והיא פשוט הייתה מחייכת בעצבנות.

עם הזמן, היא הפסיקה להתקשר אליי לעתים קרובות כל כך ...
וחשבתי, "טוב... היא סוף סוף למדה".
אבל יום אחד הלכתי לבקר אותה ... ומצאתי את הטלפון נטען ליד המיטה שלה
עם עוצמת קול גבוהה עד הסוף.

ואז דודתי אמרה לי משהו שעדיין שובר לי את הלב: "אמא שלך לא למדה
שיחות וידאו כי היא אהבה טכנולוגיה ... היא למדה כי היא התגעגעה לילדים
שלה".

הרגשתי ריקנות נוראית.
כי בזמן שהייתי עסוק בעבודה, ברשתות החברתיות ובחיים שלי, אמי פשוט
חיכתה לשמוע את קולי, אפילו אם רק לכמה דקות.
באותו יום הבנתי משהו עצוב מאוד... אמהות מזדקנות בשתיקה.

ולפעמים הן לא צריכות כסף... או מתנות... או דברים יקרים, הן פשוט צריכות
להרגיש שעדיין יש להן מקום בחיי ילדיהן.

